

ците, кераитите, иранците, тюркестанците и азербиджанците.

Светът си бе отдъхнал, защото дързостта на азиятеца бе стигнала до там, че той се бе осмелил да пише на всемогъщия император на запада — Фридрих Хохенщауфен — да му се подчини безусловно и да му стане васал, ако не иска ханът да унищожи целият запад, тъй както бе унищожил изтока. Освен това му предложил веднага да замине за столицата на монголите — Каракорум, обещавайки му, срещу желаното подчинение, една почтена служба при двора си. Колкото и да му беше известна опасността от един надменен отказ, все пак Фридрих му бе отговорил, с тънък присмех, че разбира нещо от лов със соколи, затова се надява, че ще бъде назначен, при двора на всемогъщия хан поне като соколник. А Фридрих Втори наистина бе признат майстор и познавач на това изкуство.

Обединителят на всички монголски племена бе оставил четиримя синове: Октай, Джуджи, Чагатай и Тули. А те бяха също тъй воинствени, алчни, жестоки и храбри като баща си. И светът имаше още да пъшка под дивото и безмилостно завоевание на безбройните им орди.

Октай бе приел ханското достойнство поради своята разумност и предпазливост, които го отличаваха от братята му.

Като градоносен облак, като помитащ вихър отново се впуснаха жестоките завоеватели над Китай, Армения, Грузия, Кавказ, Икония и Египет. При вестта за пристигането им, народите напускаха дом и плодни земи, хвърляха дрехи, пари, бягаха по гори и пещери, само за да запалят живота си. Някои сами запалваха градовете си, за да не останат плячка на безмилостния враг, други тичаха да намерят закрила в непристъпни крепости и планински калета. Защото нищо живо не оставаше там, където стъпваше кракът на татарина. И сякаш тяхната жестокост можеше да се предаде, като заразна болест, всеки който биваше в досег с тях, или желаше да влезе в тяхната орда, ставаше също тъй кръвожаден и безмилостен като господарите си.

А ордата се увеличаваше, все по-мощна, неизброима, като звезди-